

Benvolgudes autoritats, professors, familiars i companys graduats,

Quan el degà de la meva facultat em va proposar que avui, aquí, fes un petit parlament en nom de la promoció de graduats del 2006, haig de reconèixer que em vaig sentir aclaparada. Aclaparada, en primer lloc, pel fet d'haver de dirigir-me a tantes persones en un acte tan solemne; però sobretot em vaig sentir aclaparada perquè de seguida vaig adonar-me que seria ben difícil trobar les paraules justes que em permetessin parlar en representació dels graduats d'estudis, aparentment tan distants, com els de Periodisme o Biologia, per citar tan sols dos dels deu estudis que avui ens hem reunit aquí.

Tot reflexionant sobre el contingut de les paraules d'aquest parlament, vaig concloure que només hi havia dues coses que de ben segur tots compartim ara: la primera és la d'haver-nos graduat el 2006, i, la segona, d'haver-ho fet a la Universitat Pompeu Fabra. Em temo que per ser justa amb l'encàrrec que se'm va fer, és precisament d'això del que us hauria de parlar.

Aquests anys a la Universitat han estat exigents des del punt de vista acadèmic, però aquesta exigència era cíclica. És a dir, s'organitzava en trimestres que desembocaven en temporades d'exàmens, al llarg de les quals tot eren nervis i ansietats. Tot i que cada temporada d'exàmens em feia patir molt (i en això, la primera no va ser pitjor que l'última), ara m'adono que, en realitat, tot plegat era relativament senzill: assistir a classe, prendre apunts, llegir llibres, fer pràctiques, escriure treballs i, finalment, si encara calia, fer el temut examen. No hi havia sorpreses perquè el sistema d'avaluació era molt clar. Ara, en canvi, els trimestres intensius i les encara més intenses temporades d'exàmens, per a la majoria de nosaltres, s'han acabat. I amb elles també s'ha acabat un tipus de vida còmoda, com a mínim des del punt de vista acadèmic, a la qual ja ens havíem adaptat.

La meva percepció és que el temps que hem passat en aquesta universitat com a estudiants de grau han estat anys farcits d'oportunitats: l'oportunitat d'implicar-nos en el funcionament de la Universitat a través de la participació en els seus organismes o de les associacions d'estudiants; però sobretot l'oportunitat de poder cursar els nostres estudis en facultats molt competents, fer estades acadèmiques a l'estranger, i formar-nos sota el guiatge d'un equip de professors molt preparats que, a més, ens ha permès iniciar-nos en la recerca a aquells que desitjàvem encaminar la nostra carrera professional cap a aquesta direcció. Cada un de nosaltres haurà estat capaç d'aprofitar aquestes oportunitats d'una manera millor o pitjor, segons els seus interessos personals; però el que és indubtable és que les oportunitats eren allà, a l'abast de tots nosaltres sense distincions.

Fins ara, les oportunitats han anat sorgint espontàniament, com un element més que complementava i donava valor afegit a la nostra formació. Un cop graduats, les oportunitats, així ho espero, es continuaran presentant; però a partir d'ara ho faran en la forma de reptes, que activament haurem d'anar a buscar i, si cal, intentar generar. És ben clar que la diversitat de les nostres formacions presenta unes especificitats que ens condicionen de maneres diferents a l'hora d'enfrontar-nos al món laboral. En aquest sentit, només puc parlar en nom dels llicenciats en Humanitats, als quals, a diferència del que passa amb la resta de vosaltres, la nostra carrera no ens ha donat una

especialització ni un perfil professional definit, tot i que ens ofereix múltiples possibilitats laborals. La combinació cada cop més sol·licitada entre especialització i multidisciplinarietat és quelcom que no és fàcil d'adquirir únicament al llarg del grau, i la nostra tasca serà la d'acabar de definir-lo a partir d'ara.

Per tot plegat, no sé si vosaltres percebeu aquest moment com un instant envoltat d'incertesa, a causa de la manca de correspondència entre l'expectació que la vostra formació us genera i el difícil encaix que, tot sovint, aquestes aspiracions tenen en el món laboral.

Tanmateix, val a dir que encara que el preu d'aquesta actitud expectant és la incertesa, allò que això significa, en última instància, és que tot està encara per arribar. Avui, a través d'aquest acte, celebrem "que això s'acaba"; però tal com jo ho veig, implícitament també estem celebrant que alguna cosa nova comença. I els anys que hem passat en aquesta universitat ens han donat les eines necessàries per enfrontar aquesta nova etapa amb més garanties.

Enhorabona a tots i molta sort en els vostres futurs projectes!
Moltíssimes gràcies per la vostra atenció.